

Література:

1. Алексеєнко Т. Ф. Явища мобінгу та булінгу в стосунках особистості / Т. Ф. Алексеєнко // Шлях освіти. 2012. № 2. С. 12-16
2. Довга Т. Педагогічна толерантність як інструмент протидії булінгу в освітньому середовищі початкової школи / Т. Довга, Т. Прибора // Рідна школа. 2019. № 2. С. 39-43
3. Луценко О. Л. "Булінг по - дорослому": психологічні особливості жертв цькування у педагогічному середовищі / О. Л. Луценко // Практична психологія та соціальна робота. 2013. № 11. С. 43-49
4. Опольська Наталя. Булінг: юридичний склад адміністративного проступку [Текст] / Наталя Опольська // Підприємництво, господарство і право. - 2019. - № 10. - С. 101-106

Пронічкіна А.С.,

курсант 2 курсу

*факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник:

Христова Ю.В.,

доцент кафедри

*теорії та історії держави і права
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
кандидат юридичних наук, доцент*

РОЛЬ ПРИНЦИПУ СУВЕРЕННОЇ РІВНОСТІ ДЕРЖАВ У СУЧАСНОМУ СВІТІ

На сьогодні принцип суверенної рівності держав є загальноприйнятим принципом міжнародного права. Даний принцип становить основу нинішніх міждержавних відносин та закріплений в низці міжнародних актах.

Розглядаючи об'єктивні закономірності міжнародних відносин, слід звернути увагу на їх поступову демократизацію, яка призвела до поглиблення змісту принципу суверенної рівності держав. Проте, разом із цим, усвідомлюючи події, які відбуваються у деяких країнах, у тому числі й в нашій державі, можна сказати, що існують країни, які всіляко намагаються втрутитись у процес керування державою, з тих або інших причин, що насамперед порушує даний принцип.

Проблема нестійкості суверенітету держав внаслідок втручання у їх внутрішню діяльність інших політико-територіальних утворень сьогодні набуває актуальності дедалі більше. Сучасна система міжнародних відносин

характеризується високим рівнем взаємозалежності, що призводить до зменшення абсолютної ваги і трансформації ролі державного суверенітету.

В українській юридичній науці існує велика кількість наукових праць з проблем розуміння й забезпечення національного. Дослідженням даної проблематики займаються М. Баймуратов, Г. Мурашин, С. Рябов, А. Вішняков тощо.

Продовжуючи розкриття питання необхідності підтримання рівності та суверенності держав, хотілося б зупинитись та розтлумачити деякі елементи, які закріплені у Декларації про принципи міжнародного права, що була прийнята у 1970 році [1]. Перший елемент – «держави юридично рівні», який означає, що не існують країни, які мають більшу юридичну силу над іншою. Наступний елемент – «кожна держава користується правами, властивими повному суверенітету», тобто кожна держава унікальна, має свій механізм реалізації державного суверенітету, який повинна реалізовувати повністю, а не частково. В наступному елементі «кожна держава зобов'язана шанувати правосуб'єктність інших держав» мова йде про те, що держава має здатність виступати учасником правовідносин у певних діяннях, а інші країни зобов'язані поважати таку її властивість. «Територіальна цілісність і політична незалежність держави недоторканні» є найважливішим елементом, адже реалії сьогодення показують, в ряду країн світу й досі тривають війни, що порушує принцип суверенної рівності держав. Наступний елемент – «кожна держава має право вільно вибирати і розвивати свої політичні, соціальні, економічні і культурні системи» означає, що жодна країна не має права нав'язувати свої погляди в керуванні державою, впливати на курс економіки та культурні цінності жодної країни. Останній елемент принципу суверенності держав – «кожна держава зобов'язана виконувати повністю і сумлінно свої міжнародні зобов'язання і жити у злагоді з іншими державами» формулює насамперед розуміння того, що інші країни повинні не лише не втручатись у державні справи одна одної, а й не порушувати міжнародні домовленості, дотримуватись визначених взаємних зобов'язань [2].

Таким чином, основним призначенням принципу суверенної рівності є забезпечення рівності як в юридичному, так і в фактичному значенні та участь у міжнародних відносинах усіх держав, незалежно від розбіжностей економічного, соціального, політичного або іншого характеру [3].

Отже, принцип суверенної рівності відіграє велику роль у всьому світі. Всі держави світу – рівноправні учасники міжнародного права, що мають однакові права та обов'язки, яких вони повинні дотримуватись та виконувати. На внутрішньодержавному рівні слід вести мову про суверенітет як властивість держави, а на міжнародному – про принцип поваги до державного суверенітету. Державний суверенітет є базисом міжнародно-правової системи. В рамках міжнародного права доцільно розробити більш дієві засоби протидії порушення державного суверенітету, зокрема, його основоположних принципів, як-от: невтручання у внутрішню діяльність держави.

Література:

1. Декларація про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин та співробітництва між державами відповідно до Статуту Організації Об'єднаних Націй. Міжнародний документ від 24.10.1970 : *офіційний веб-сайт*. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_569
2. Державний суверенітет. Вікіпедія : *офіційний веб-сайт*. URL : https://uk.wikipedia.org/wiki/Державний_суверенітет
3. Принцип суверенної рівності держав. Право : *офіційний веб-сайт*. URL : <https://mir.zavantag.com/pravo/998/index.html?page=6>

Прикорень Б.В.

курсант факультету підготовки фахівців для досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Саснко М.І.

кафедри теорії та історії держави і права Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ кандидат юридичних наук, доцент

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В УМОВАХ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

Під поняттям прав людини розуміють певний комплекс природних і непорушних свобод і можливостей громадян в юридичному значенні.

Зміст права визначають як, матеріал для узгодження свободи окремої людини зі свободою інших членів суспільства, дотримуючись при цьому максимального рівноправ'я. Право забезпечує нам свободу, але його функція може виступити, як істотний засіб обмеження свободи людей, котрі не розуміють правил добра та справедливості. Обмеження деяких прав повинні гарантувати повну справедливість у всіх мірах [1].

Поняття права може включати в себе два аспекти. Перший має визначення моральності означає, що людина має невід'ємні і невідчужувані права лише тому, що вона людина. Це, зокрема, моральні права, які походять із людської природи кожної особистості, формуючи і підтримуючи в людині відчуття власної гідності.

Другий має визначення юридичного, він розкриває юридичну сторону прав людини, вони містяться в законодавчих документах, закладених держа-